

ב"ה
רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים
תרומה
קורבנות התמיד של ימינו

יצא לאור בתאריך:
ל' שבט תשס"ט

פרשה:

תרומה

כותרת:

קורבנות התמיד של ימינו

פרשת תרומה**קורבנות התמיד של ימינו**

בכל בית כנסת מעל ארון הקודש דולק "נר תמיד". זכר לתופעה תדירה שהיתה בבית המקדש "זכר למקדש". במנורה שהיו מדליקים בבית המקדש שהיתה של שבע נרות, היה "הנר המערבי" דולק באורח נס באופן תדיר במשך כל המעת לעת 24 שעות ביממה. כל שאר הנרות האחרים היו דולקים רק בלילה אבל נר אחד הי' דולק "תמיד", ולכן הנר בבית הכנסת שדולק באורח קבוע נקרא "נר תמיד" (ראה חגיגה כ"ו א, ב, תוס' ד"ה מנורה).

אבל זה לא הדבר היחיד שהי' "תמיד" בבית המקדש. אנו קוראים בפרשתנו על עשיית השלחן, והתורה אומרת "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד". בכל יום שבת היו מניחים על השלחן בבית המקדש שתים-עשרה לחמים שהיו מונחים כל השבוע על השלחן, ובשבת הבאה היו מניחים לחמים חדשים ומחליפים אותם עם אלו של שבוע שעבר, הלחם "הישן" משבוע שעבר היה נותר טרי כמו שזה עתה יצא מן התנור (חגיגה כ"ו, ב). הכהנים היו מתחלקים בלחם הזה, הגרגרנים היו חוטפים חתיכה גדולה ואילו "הצנועין מושכין ידיהם" (יומא ל"ט, א).

לפיכך ישנם יהודים שנוהגים בליל שבת לבצוע לא רק על שתי חלות אלא על י"ב חלות. הרבה מאפיות אופות חלה שיכולה להתחלק לי"ב חלקים נפרדים, שזה מהווה זכר ללחם הפנים שהיה בבית המקדש. וזה היה צריך להיות תמיד עד כדי כך שהגמרא אומרת "עד שמושכין את הלחם הישן מן השלחן כהנים מניחין עליו את החדש" (מנחות צ"ט, ב). לא נשאר רגע שהלחם לא היה מונח על השלחן.

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

תרומה

קורבנות התמיד של ימינו

ישנו דבר נוסף שהיה "תמיד" בתוככי בית המקדש: המזבח שהיה הדבר החשוב והמשמעותי ביותר בבית המקדש (מלבד הארון), כי עליו היו מקריבים קרבנות שזה בעצם כל המטרה של בית המקדש. התורה אומרת "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ויקרא ו, ו); על המזבח תמיד צריכה להיות בוערת אש ביום ובלילה, ואפילו בזמן המסעות גם היתה אש שבערה על-גבי המזבח. וכמו שרש"י אומר בפרשת במדבר "ואש שירדה מן השמים רבוצה תחת הבגד כארי בשעת המסעות ואינה שורפתו שהיו כופין עליה פסכתו של נחושת" (במדבר ד, י"ג).

הרי ששלושת הדברים המשמעותיים ביותר בתוככי בית המקדש היו "עובדים תמיד" ללא הפוגה וללא הרף והם: המנורה, השלחן והמזבח. תדירותם של שלושת הדברים הללו היה בדרך נס ומופת.

בכל מוסד או חברה ישנם ימים בשנה שהם סוגרים ונועלים; אתה מגיע למשל לדואר ומגלה שלט "סגור לרגל עונת החגים", או אפילו סתם ביום של חול אתה מגלה שהמקום סגור לכבוד "מרתין לותר קינג דאיי". לאמיתו של דבר, אין לי שום דבר נגד מרתין לותר קינג, אני חושב שהוא היה אדם גדול, אבל למה שאני לא יוכל לשלוח את החבילה הקטנה שלי בגללו? אבל מסתבר שזה דבר די לגיטימי לעשות. אפילו בתי רפואה שפתוחים תדיר, בסופי שבוע הם מבצעים רק "טיפולים דחופים ביותר", כל דבר שיכול לחכות ליום שני – הם לא נוגעים בו.

המקום היחידי שהיה פתוח כל יום בשנה הי' בית המקדש. אף פעם לא סגרו את המקום לשיפוצים ולא היו שעות קבלה מיוחדות, אלא כל אדם שרצה לבוא להקריב קרבן בבית המקדש, לא היה צריך לברר קודם אם המקום יהיה פתוח, אלא כל יום מעלות השחר ועד שקיעת החמה הוא יכל לבוא ולקבל "שרות" הגון, הקריבו בשבילו את הקרבן והמקום היה פתוח במשך ארבע מאות ועשר שנים, "תמיד".

בביהמ"ק עצמו היו מקריבים בכל יום שתי קרבנות ציבור, אחד בבוקר שזה היה הקרבן הראשון, ועם הקרבן הזה היו פותחים את היום, ואחד בערב שאיתו היו סוגרים את היום.

פרייקט בחסות "משרד השלוחים"

יצא לאור בתאריך: ל' שבט תשס"ט
הדברים על אחריות הכותב בלבד

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

תרומה

קורבנות התמיד של ימינו

אחרי הקרבן הזה לא יכלו יותר להקריב שום קרבנות. הקרבנות הללו שהוקרבו בבוקר ובערב נקראו קרבן "תמיד" היות שהם היו נעשים בכל יום ויום, לא משנה אם זה יום חול, שבת, פסח או יום הכיפורים, "תמיד" הקריבו אותם.

עד כדי כך זה היה חשוב שאחת הסיבות לצום שבעה-עשר בתמוז הוא כי ביום זה "בוטל התמיד" שזה נחשב לטרגדיה חמורה ביותר שאז נפסק "התמיד". (תענית כ"ו, ב).

היום שאין לנו את ביהמ"ק – כיצד אנחנו אמורים למלאות את החלל הזה של ה"תמיד"? נכון ש"נר תמיד" מאיר בבית הכנסת, אבל מה אנו אמורים לעשות בחיים האישיים שלנו?

אומר הרבי (התוועדויות תשד"מ ב' ע' 1087) דבר מאוד מענין: השלחן ערוך מתחיל במילים "שויתי ה' לנגדי תמיד", בהרבה בתי כנסיות המילים הללו מופיעות על גבי ה'עמוד' של שליח הציבור או הכיתוב הזה מופיע מעל לארון הקודש, הכוונה היא שכל יהודי צריך "תמיד" לשוות מול עיניו את בורא העולם. חלק אורח-חיים של השו"ע מסתיים במילים "טוב לב משתה תמיד" שיהודי צריך "תמיד" להיות בשמחה. אומר הרבי שזה שני ה'תמידים' של יהודי, הוא צריך לחיות תדיר עם שני "התמידים" הללו, [א] שה' נמצא כנגדו תמיד ומביט עליו, [ב] להיות בשמחה "תמיד". שני אלו הם הסוד לחיים מאושרים.